

Johann Fecht

**Rector Academiae Rostochiensis, Joannes Fechtius, D. P. P. ... Fac. Theol.
Senior, Cives Academicos ... Ut Juxta Indolem Festi Spiritus Sti. Evangelici,
Festo Lati Decalogi Legalis Oppositi, Pentecostes Festum Transigant, ... Ex
Officio Serio Hortatur**

Rostochi[i]: Typis Joh. Weplingi[i], [1712?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn100351961X>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1712. Pfingsten

~~A-1256.~~^{130.}

H. 1712.

RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS,
JOANNES FECHTIUS,
D. P. P. CONSIST. DUC. CONSIL. ET DISTRICT.
ROST. SUPERINTENDENS, FAC
THEOL. SENIOR,
CIVES ACADEMICOS,
EOS PRÆSERTIM, QVI STUDIORUM CAUSA
IN HAC ACADEMIA VERSANTUR,

UT JUXTA INDO-
LEM FESTI
SPIRITUS S.
EVANGELICI, FE-
STO LATI DECALOGI
LEGALIS OPPOSITI, PEN-
TECOSTES FESTUM TRANSIGANT,

OCCASIONE FUNESTI CASUS, QVI ACADEMIAM
PRONUPER NOSTRAM EHEU
ADFLIXIT,

EX OFFICIO SERIO HORTATUR.

ROSTOCH, TYPIS JOH. WEPPLINGI, SERENISS. PRINC.
ET UNIVERS. TYPOGR.

M. 1256 130

Nter varia apparitionum revelatio-
numque Divinarum miracula, qui-
bus DEUS populum suum in veteri
novoque foedere subinde visitare deque
variis rebus instruere dignatus est, duo
citra dubium è ceteris omnibus emi-
nent, tum variarum ceremoniarum
majestate, tum dignitate argumenti,
circa quod utrumque versabatur. Et
in veteri quidem Testamento Divinae

Legis ad montem Sinai promulgatio tantam tamque stupendam
ubique praefert majestatem, ut simile quid in sacris nullibi legatur.
Praeparatur populus triduo ante ad solennem tremendamque pane-
gyrin. Sepimento circumdatur mons, ne quis impudenter ir-
rumpere ad solium Divinum & tanti Regis magnitudinem minus
reverenter propius accedendo habere videretur. Solium suum
in extremo montis cacumine occupat mundi monarcha. Cir-
cumdant herum suum serviendi causa angelorum innumerae myri-
ades. Tremunt ad praesentiam creatoris sui mons totus. Move-
tur quatiturque subter heri pedes terra. Boant tonitrua, emi-
cant fulgura. Ardet fumatque mons praemagnitudine eidem insiden-
tis. Loquitur proprio ore gubernator coeli terraeque. Fert cla-
ra & ad omnes penetrante voce legem, sub aeternae poenae inter-
minatione omnes obligantem. Audit populus totoque corpore
contremiscit. *Tu ad nos loquere*, ajunt ad Moysen, *Tibi obedie-*
mus. Nec loquatur ad nos Dominus, ne moriamur. Non est aliud
in universo totius veteris Testamenti codice exemplum, quod
tanta cum Majestate, horrore atque tremore sit comparatum.
In N. T. Divini sanctique Spiritus in Festo Pentecostes
miraculosa, quamquam diversa fine & instituto facta, apparitio
nequaquam minoribus gaudet Divinae & admirandae majestatis do-
cumentis. Congregantur in unum Divino instinctu Apostoli,
expectaturi Domini & magistri sui de ipsis dispositionem & volun-
tatem. Praecedunt admirandi stupendique, qui Apostolos
occupaturus fuerat, Spiritus adventum, cognatus indole Spiritui
ventus. Is subito atque derepente universam vi quadam & im-
petu concutit & implet domum, in qua congregati fuerant A-
postoli.

postoli. Monentur, adesse Dominum, qui Spiritum ipsis pro-
 miserit, in omnem veritatem eosdem ducturum. Sedebat Spi-
 ritus visibili specie super quemlibet Apostolorum, quorum, cum
 loquerentur, lingvæ in plurimas cernebantur linguas, quasi o-
 mnium gentium populorumque linguis locuturæ, divisæ. Sede-
 bat Spiritus externâ flammularum ignearum specie, ut quemli-
 bet æque illuminatum esse intelligeres, super omnes singulosque,
 eosdem universi mundi doctores creaturus, Apostolos. Loqvun-
 tur illi subito, nihil ante edocti, omnium sub sole gentium
 nationumque linguis. Audiunt & obstupescunt & Parthi & Medi
 & Elamitæ & inhabitantes Mesopotamiam, Judæam & Cappado-
 ciam, Pontum & Asiam, Phrygiam & Pamphiliam, Ægyptum
 & partes Lybiæ, quæ juxta Cyrenem & advenæ Romani, tum Ju-
 dæi, tum proselyti, Cretes & Arabes. Eloqvuntur verò Aposto-
 li magnifica DEI facta, ut Filium suum miserit, ut per hunc
 orbem redemerit, ut viam ille salutis docuerit, ut Apostolos post
 gloriosam mortem miserit, ad poenitentiam fidemque, quotquot
 salvari cuperent, adducturos. Denique hac concione, tot mi-
 raculosis actibus stipatâ, uno die ter mille Judæorum animæ re-
 centi Christianorum cœtui ineffabili cum Apostolorum gaudio
 adjiciuntur. Habes panegyrim, non minus pomposam, non
 minus splendidam, quam quæ in V. T. circa ferendam legem
 fuerat occupata. Quamquam fine modoque immensum inter
 sese dissideant. Illa ex irâ, ex indignationis æstu, ex furore
 profecta, hæc ex summi intensissimique amoris affectu. Ibi &
 tonitrua & fulgura & vorans ignis & fumus & Panicus in specta-
 toribus timor. Hic venti in æstu spirantis blanditiæ, hic blandi-
 entes in capitibus flammulæ, hic variarum lingvarum, de gloria
 inter sese DEI certantium, admirabilis concentus. Nempe in
 monte Sinai Lex ferebatur, cujus indoles est tumultuari, inten-
 tare minas, operari iram, denunciare poenas, mortem inferre
 & damnationem. In Hierosolymitano Palatio EVANGELIUM
 manifestabatur, quod consolatur, quod erigit, quod gratiam
 promittit, quod æternæ salutis participes reddit. Erant Judæi in V. T.
 DEO perpetuò rebelles, ab idolorum cultu, quem in Ægypto didi-
 cerant, abstrahi nullâ ratione poterant. Non beneficiis, non miracu-
 lis, non poenis. In tantum nonnunquam indignationis æstum,

)(2

justissi-

justissimum Numen adduxerant, ut funditus deleturum se esse, universum populum juraret, nisi suammet vitam interponendo intercessisset Moses. Hunc tam perfidum, tam refractarium, tamque boni omnis probique obliuiofum populum non poterat DEUS aliter quam legis terrore & poenarum denunciatione à sceleribus abstrahere & reducere ad frugem. Econtra verò in novi T. exordio promiscuus Judæorum populus, fabularum traditionumque cleri sui impatiens, parante viam præcurfore Johanne, poenitentiam agere & credere coepit in Christum. Per totum verò vitæ Christi curriculum orationes ipsius, Spiritu plenas, varioque miraculorum genere vestitas, ingenti inauditoque concursu audiverant. Solo sacerdotum metu, qui excommunicationis fulmine terrebant, quo minus CHRISTI fidem profiterentur, cohibebantur. Pentecostali verò miraculo audentiores facti, ringente licet clero, liberrimo motu Evangelicam veritatem, etiam baptismo solenniter tincti, profitebantur. Animadvertite hinc, ô Cives, grandem simul & immensam Legis atque Evangelii differentiam, & intimam penetrantissimamque in animo hominis ad frugem redituri conjunctionem! Lex in homine impio, scelerato, flagitioso, nunquam quiescit, semper movet, semper turbat, furit, bacchatur, quicquid mali, quicquid sinistri est, fortunam adversam, mortem violentam, casus tragicos, denique Diabolum, infernumque denunciat. Iis minis si territus, si conaturnatus fuerit improbus, si molem peccatorum sentiat, si in se redeat, si agnoscat peccata, si deprecetur, si vitam emendet, prodit Evangelium, erigit, consolatur, delictorum veniam impertit, DEUM propitium, cœlumque ipsum promittit. Nunquam Evangelium Pentecostale locum habere potest, nisi Lex præcesserit Sinaitica. Id verò hodierno in festo intime animo vestro infigite, ô mei. Illuxit hodie denuò solenne Pentecostes festum. Id vobis ex veteri consuetudine ad singulare in vobis gaudium excitandum publico programme intimatur. Quod vobis in solenni conventu prælegitur, exponiturque, Evangelium, nonnisi lata vobis annunciat, nec nisi grata promittit, simul tamen vel uno verbo, quid faciendum vobis sit, ut tanti beneficii reddamini participes, insinuat: μετανοήσατε, poeni-

poenitentiam agito & baptizetur unusquisque vestrum in nomine
 Jesu Christi ad remissionem peccatorum. Et tum accipietis do-
 num Spiritus Sancti. O donum ingens & cœlo terraque ma-
 jûs ! Quid enim vobis deest, si intra vos habueritis docto-
 rem veritatis & iustitiæ ? Qui ut veritatis cœlestis mysteria ex
 ore Præceptorum Vestrorum vobis cognita reddatis & juris ju-
 stitiæque viam ab iisdem edoceamini, in Scholâs, tanquam
 Spiritus Sancti ἐρωτήρια, vos contulistis. Quid si peccato-
 rum censorem, ultorem & vindicem ? Qui eo loco consilitis,
 ubi & ætatis immaturitas & vivendi libertas & conversandi lu-
 bricitas in devia facile abripere, variorumque vobis excessu-
 um facinorumque occasionem subministrare possunt ? Quid si
 solationum omnium & recreationum promptuarium ? Si pau-
 pertatis vos premit onus, si misero diuturnoque morbo intabe-
 scitis, si ex hac vobis vita migrandum est ? Nec enim quia
 studiosorum vita è cateris beator esse videtur, ideo secundus
 est sine omni offensione ejus cursus. Plura sæpe sunt, quæ hunc
 illumve angant, lancinent, torqueant, quam exteriore quere-
 la prodere vel velit vel possit. Horum autem tantorum donorum
 si participes reddi desideratis, μετανοήσατε, post factum sapite,
 respiciite. Qua ipsâ voce notatur, in se redeundum esse, vitam
 moresque sub examen vocandos esse, quicquid Divinæ legi ad-
 versum deprehenditur, cum dolore agnoscendum esse, san-
 cto Spiritui, cui omnis vitæ impuritas sordesque abominatio
 sunt, deprecandum esse, vitam non fronte vultuque, sed mente
 animoque in melius mutandam esse. Non respicit, sed respi-
 scere se simulat, eoque DEUM hominesque turpis fraudator
 decipit, qui vel poenæ metu, vel inani exterioris pietatis persua-
 sione à peccando quidem desistit, sed peccandi, ubi occa-
 sio est, animum voluntatemque retinet, fœdus hypocrita &
 deceptor. Cordium scrutator est Spiritus Sanctus, quæ nisi à
 fraude omni & simulatione illibata fuerint, abominatio sunt in
 oculis ipsius. Quare ut Pentecostale hoc festum rite celebren-
 tis, Sinaitici vobis festi argumentum ob oculos animumque poni-
 te, vitamque vestram ad illud examine. Nullibi peccandi
 promptior frequentiorque, quam in illo, in quem Divina
 vos providentia constituit, vitæ libertatisque statu, occasio.

Quamquam libertas illa sumpta potius sit, quam legibus concessa. Bis vobis quotannis ex publica cathedra praeleguntur leges, ad quas si vitam vestram componeretis, nihil labis maculaeque illa unquam contraheret. Sed regnat, ut in civili hominum, ut vocari amant, politicorum statu, ita quoque in Academiis lex alia, cujus execrabile nomen est: *Reputatio Politica & Academica, Bursch-Manier*. Quod nomen si dixeris, Lernam dixeris omnium malorum. Ejus primum & quasi fundamentale praeceptum est: si non tam laesus ab altero sis, quam laesum te esse ex studiosorum more existimaveris, piaculum sit, infamia piandum, magistratum adire & instituere querelam; propria est vestigio vindicta sumenda est. Secus qui fecerit, infamis ab universis studiosorum rep. habetor. O lex immanis, & ne quidem inter Barbaros unquam audita! Haec enim ita comparata est, ut ex uno haud raro verbulo, sequius ab alterutra parte vel audito vel accepto, nescio quae de illata sibi injuria quaestiuiculae, mox dato vel ambiguo tantum responso, aut deveniatur ad colaphos, aut ad singulare provocetur certamen. Ex quo vel corporis in partibus conspectioribus dehonestatio, vel illius in praecipuis membris suis mutilatio, vel fixo in pectore gladio mors saeva & truculenta consequitur. Horresco in memoriam vobis revocare, quod in medio nostri iratum nobis coelum in publico loco, vix uno abhinc mense, oculis nostris, imo totius urbis conspectui, exhibuit, exemplum. Vidimus civem à convictore, secum congregiente, truculento gladio per ipsum cor transfossus, miseram paulò post, ne quidem prodito ullo rationis indicio, exhalasse animam. O exemplum horribile, nobisque & Academiae nostrae, quorsumcunque fama de eo penetrabit, formidolosum! Quem vestrum posthac non tædeat tam nefariae perfidiosaeque consuetudinis? Quis non ejuret morem, hactenus vel à se quoque approbatum, vel si infelix tulisset occasio, in usum deductum? Itane hominum vobis favor & adlatio animae vobis vestrae salute potior est & pretiosior? Si itaque neque Divinae neque Academicæ vos moveant leges, tam tragica commilitonum vestrorum exempla ad sanio rem mentem reducant. Constituite apud vosmetipsos firmo fixoque proposito, ii cumprimis, qui Theologico studio sacrati, exempla

pla olim gregi vestro futuri estis , si à quoquam legum Divi-
narum humanarumque contemptore ad jurgia sollicitemini , ce-
dere vos potius velle rixanti , verborumque comitate & mansve-
tutine animum irati tranquillum pacatumque reddere , quam DEI
in caput vestrum iram & vindictam accersere & cum vitæ vestræ
periculo æterna in vos supplicia cumulare. Utq; firmo hoc fixo-
que proposito statuere possitis , *μετανοήσατε* , veteris vestri cum
cæteris consensus , maledictæ illius inter studiosos reputa-
tionis , seria poenitentia ducimini. Revoco vobis , ô nostri,
in memoriam , quoties in cathedra confessionali sacerdoti , DEI
vices gerenti , sanctè religiosèque promisistis , peccatum vos o-
mne , quod cum consensu vestro esset conjunctum , vitaturos esse ,
& tamen animo interea vestro nunquam vel qualitercunque vo-
bis proposuistis , si à rixatore provocemini , vos rejectâ cor-
dato Christianoque animo adversarii vestri nequitia & impietate ,
ad pugnam non comparituros , sed delaturos vos esse causam
ad magistratum. Vosmetipsos nunc judices constituo , qua nefa-
ria fraude Confessionario vestro peccatorum remissionem , in
vestrum exitium suffurati , qua cum conscientia , quo cum fru-
ctu toties sacri illius epuli fueritis participes facti ? An verò ad
tremendum potius acceperitis judicium ? Quare denuo ire-
rumque vos vice locoque DEI , cujus erga vos nunc officium
gero , serio graviterque rogo , obsecro , moneo , hortor ,
in præcipio , deponite veterem illum hominem , qui in fœdis
mortiferisque peccatis sese corrumpit. Nunquam amplius vos
provocanti comparete. Infamiam inde à malis metuendam DEI
timori postponite. Ita nunquam tam instabilis vos mors , ut
commilitonem sine ulla salutis spe , opprimet. Ita ex Di-
aboli faucibus erepti DEI gratiâ secure frui & salutis vestræ , cu-
jus cæteri ne spem quidem ullam habere possunt , cer-
ti esse potestis. Denuo repeto preces meas : deponite invete-
ratam consuetudinem , atro damone , qui in barathrum vos se-
cum præcipitare intendit. ortam. Ejurate reputationem illam
Academicam , qua spreto magistratu ad arma provolatur & vitæ
periculum accersitur. Salvate animas vestras. pretioso Christi sangui-
ne redemptas. Neminem unquam ad gladium vel provocate , vel
provocanti parete. DEI timorem , precibus ab ipso quotidie exoran-
dum,

dum, ob oculos semper habete. Nec maledictâ istâ vobis cogitatione blandiamini: non omne duellum vel morte finiri vel membrorum mutilatione. Ne tentetis quæso DEUM, terribilem justumque vobis in ipso conflictu, miseri commilitonis Vestri exemplo, judicem. Id si faciatis, ex quo violenta mors sequi facile potest, id perinde apud Deum habetur, ac si eadem facto ipso patraissetis. Justus est DEUS & justus legum suarum vindex, Hunc unice metuite, non ficus folia pro sceleribus vestris quærite. O si vos omnes singulosque, ô Cives, vel potiore certe vestrum partem, ut justissimæ petitioni meæ obsequeremini, commovere & exorare possem? Quod incomparabile decus, quam famam bonæ Academiæ nostræ, loco fœdâ istius infamiæ, conciliarem? Quanto cum gaudio, quanto cum tripudio Pentecostale hoc festum celebraturi essemus! Tum enim animæ Vestræ in tuto essent & nos credentium piorumque numero, non quidem ter mille, ut apud Judæos, sed partem tamen Academiæ nequaquam ignobilem æternâ cum gloriâ nostra addituri essemus! Tu vero, ô DEUS, qui solus omnia potes, adspira ad hoc desiderium, ad has preces nostras, tuam, sine qua nihil possumus, gratiam, tuam, quæ efficere omnia potest, virtutem. Commove nostrorum animos, flecte eorum mentes, ut voluntati tuæ, quæ unice bona, unice salutaris est, obsequantur. Fac, ut Sinaiticæ legis fulmina & tonitrua corda eorum penetrent & commoveant, ut aura Pentecostalis & ignis, corda eorum refocillans, locum invenire possit. Cohibe & increpa pravum & subdolum Spiritum, qui diu nosciturque obambulat, quæritque, quem devoret, ne quemquam amplius nostrorum in retia sua pertrahat & Academiæ nostræ novam inurat maculam. Guberna denique mentes omnium nostrum, ut tuæ unius voluntati, non nostræ, obsequamur, tuamque unius gloriam, non nostram, quæramus. Ita tanti beneficii nunquam immemores nomini Tuo, quousque Spiritus hos reget artus, laudem canemus gloriamque in nunquam terminanda secula.

Perscr. sub Sigillo RECTORATUS,
ipso Pentecostes Festo, anno R. S.
MDCCXII.

pla olini gregi vestro futuri estis, si à quoquam legum
 narum humanarumque contemptore ad jurgia solliciten
 dere vos potius velle rixanti, verborumque comitate &
 tudine animum irati tranquillum pacatumque reddere, qu
 in caput vestrum iram & vindictam accersere & cum vir
 periculo aeterna in vos supplicia cumulare. Utq; firmo h
 que proposito statuere possitis, ~~metu~~ ^{metu} ~~veritate~~ ^{veritate}, veteris ve
 ceteris consensus, maledictæ illius inter studiosos
 tionis, seria poenitentia ducimini. Revoco vobis, ò
 in memoriam, quoties in cathedra confessionali sacerdo
 vices gerenti, sanctè religiosèque promissistis, peccatum
 mne, quod cum consensu vestro esset conjunctum, vitaturu
 & tamen animo interea vestro nunquam vel qualitercunq
 bis proposuistis, si à rixatore provocemini, vos reje
 dato Christianoque animo adversarii vestri nequitia & in
 ad pugnam non comparituros, sed delaturos vos esse
 ad magistratum. Vosmetipfos nunc iudices constituo, q
 ria fraude Confessionario vestro peccatorum remissione
 vestrum exitium suffurati, qua cum conscientia, quo c
 ctu toties sacri illius epuli fueritis participes facti? An v
 tremendum potius acceperitis iudicium? Quare den
 rumque vos vice locoque DEI, cujus erga vos nunc c
 gero, serio graviterque rogo, obsecro, moneo, ho
 iano præcipio, deponite veterem illum hominem, qui in
 mortiferisque peccatis sese corrumpit. Nunquam ampl
 provocanti comparete. Infamiam inde à malis metuenda
 timori postponite. Ita nunquam tam instabilis vos mo
 commilitonem sine ulla salutis spe, opprimit. Ita
 aboli faucibus erepti DEI gratiâ secure frui & salutis vest
 jus ceteri ne spem quidem ullam habere possunt
 ti esse potestis. Denuo repeto preces meas: deponite
 ratam consuetudinem, atro dæmone, qui in barathrum
 cum præcipitare intendit, ortam. Ejurate reputationem
 Academicam, qua ipse magistralu ad arma provolatur
 periculum accersitur. Salvate animas vestras, pretioso Christi
 ne redemptas. Neminem unquam ad gladium vel provoca
 provocanti parete. DEI timorem, precibus ab ipso quotidie e

